

Suzanne Mubàrak a la contra

Va néixer com Suzanne Thabet, però el seu matrimoni amb un pilot militar anomenat Hosni Mubàrak la va convertir, l'any 1981, en la primera dama d'Egipte. Ara, el seu marit i els seus dos fills, Alaa i Gamal, son a la presó, ella es troba retinguda a casa seva i els militars que tenen el poder –com els mitjans de comunicació del país– l'acusen de ser el cervell d'una contrarevolució.

Després de la dimissió forçada de Hosni Mubàrak, el febrer del 2011, Suzanne va ser empresonada arran d'una investigació sobre diversos afers de corrupció, però a causa d'una malaltia cardíaca i en canvi de lliurar a l'estat 3,4 milions de dòlars i el seu xalet d'Heliòpolis, va ser alliberada ràpidament. De llavors ençà, l'ex-primera dama egípcia, filla d'un metge i d'una infermera francesa, a setanta anys, s'ocupa fonamentalment de visitar a la presó els membres de la seva família. Continua vivint de manera confortable en una propietat en la zona de Kubri al Qubba, a prop del Ministeri de Defensa i amb un veïnat d'alts comandaments de l'exèrcit. I, malgrat que els comptes

Xavier Vinader

Periodista

suïssos de Mubàrak han estar congelats, Suzanne continua rebent la pensió del seu marit –15.000 dòlars mensuals– i sembla que no té les finances gens amenaçades. De fet, segons Scotland Yard, l'editorial britànica Canongate ja li va fer arribar un xec de deu milions de lliures –a través d'un compte del Banc de l'Estat xilè– com a avançament per a la redacció de les seves memòries.

El cas és que, segons les autoritats egípcies, Suzanne no para d'intrigar i passa el temps sobretot trucant frenèticament als caps d'estat, reis i emirs d'arreu per a fer que intervinguin en favor del seu marit, contra el qual ja s'ha demanat la pena de mort. Després de la carnisseria de Port Saïd, on el dia

1 de febrer es van morir 77 seguidors de futbol a mans de les milícies armades, ha estat acusada obertament de servir de contacte entre els membres de l'antic regim empresonats i alguns oficials del Ministeri de l'Interior implicats en els fets, però aquesta tesi fa riure als experts i adversaris del règim militar que, diuen, va forjant la teoria del complot per a justificar de mantenir-se al poder a través de la violència. El fet és que, posteriorment, Suzanne Mubàrak ha estat reclosa a la seva residència pel Consell Superior de les Forces Armades, li han tallat totes les línies telefòniques i ara no pot rebre sinó els seus amics, els membres de la família i els advocats del seu marit. I no té cap defensor que li faci costat.

Al bell mig d'un serial político-judicial, l'ex-primera dama avança en la redacció de les memòries pensant, segurament, que serviran per a apaivagar els trenta anys de totalitarisme i arbitriats protagonitzats pel seu marit. Però oblida que no hi ha memòries que puguin tombar la realitat històrica.

Dilluns passat el conseller Andreu Mas-Colell va dir, al final de la seva intervenció a l'auditori de "la Caixa", que "Espanya es pot estalviar un conflicte amb Catalunya, però Catalunya no es pot estalviar el conflicte amb Espanya". El prestigiós catedràtic resumia així quina és la situació del debat sobre l'espoliació fiscal, vista des del punt de vista del govern català: el col·lapse de les finances catalanes, que depenen en una gran part de les minvants transferències del govern central pel que fa als seus ingressos, ja s'hauria produït si no fos pels bons patriòtics i per la compra de deute català que la banca duu a terme.

A mesura que la situació econòmica empitjora a Espanya, es veu clar que l'estat espanyol portarà a la bancarrota les autonomies i els ajuntaments abans no reconeixera que és el conjunt del sector públic espanyol, amb el govern central com a principal responsable, que ha fet fallida. A Europa i al món ja s'ha impo-

Conflicte inevitable

Ramon Tremosa

Economista (Universitat de Barcelona)

sat la versió dels fets que han propagat els alts funcionaris de Madrid: el *Blame Game in Spain* ('joc de la difamació') ha situat les regions i les caixes d'estalvis com els principals culpables de la crisi a Espanya. I un cop les primeres hauran estat venudes a la gran banca a preu de saldo (curiosa herència del govern més d'esquerres que mai hem patit), ben aviat començarà el desmantellament del model de despesa descentralitzada erigit a partir del 1978.

És en aquest context que cal situar els resultats del darrer congrés de CDC: "Són les circumstàncies, que s'han radicalitzat", va dir Jordi Pujol en una entrevista. Però, veient que PP i PSOE ignoren olímpicament l'espoliació fiscal de Catalunya (actitud que comença a abonar el PSC qüestionant les dades de la Generalitat), els dos partits espanyols no ens deixen cap més sortida que començar a preparar el conflicte. Si més no CiU, més forta que mai pel que fa al seu poder polític a Catalunya, ara compta amb el suport clar d'ERC i d'ICV al Parlament (és a dir, un 66% dels diputats i dels votants) i amb una consciència més alta que mai entre tota la població catalana sobre quina és la principal retallada que patim (totes les enquestes mostren un 75% dels catalans a favor del concert). Sabrem, per una vegada, fer pinya tots plegats i comportar-nos com una nació?